

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op de hoger beroepen van:

1. de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
2. [REDACTED]
appellanten,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, en de voorzieningenrechter van die rechtbank en nevenzittingsplaats, van 24 januari 2012 in zaken nrs. 12/723, 12/724, 12/728, 12/729, 12/734, 12/735 en 12/736 in de gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 6 januari 2012 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen, hem te kennen gegeven dat hij Nederland onmiddellijk dient te verlaten, tegen hem een inreisverbod uitgevaardigd en de bij besluit van 29 december 2011 aan hem opgelegde vrijheidsontnemende maatregel voortgezet. Het besluit van 6 januari 2012 is aangehecht.

Bij uitspraak van 24 januari 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het beroep van de vreemdeling tegen de uitvaardiging van het inreisverbod gegrond verklaard, het besluit van 6 januari 2012 vernietigd voor zover het de duur van het uitgevaardigde inreisverbod betreft, bepaald dat de minister een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen en het beroep van de vreemdeling tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag en de aan hem opgelegde verplichting om Nederland onmiddellijk te verlaten ongegrond verklaard.

Bij diezelfde uitspraak heeft de rechtbank het beroep van de vreemdeling tegen de voortzetting van de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben de minister en de vreemdeling bij onderscheiden brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 31 januari 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

De minister en de vreemdeling hebben een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 april 2012, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. R.A. Visser, werkzaam bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, en de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. M.H.K. van Middelkoop en mr. W.M. Blaauw, beiden advocaat te Haarlem, zijn verschenen.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling

Terugkeerbesluit

2.1. In zijn eerste grief klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de door de minister ter zitting toegelichte omstandigheden voldoende grond bieden om een risico aan te nemen dat de vreemdeling zal onderduiken en dat hij daarom Nederland onmiddellijk dient te verlaten. Hiertoe betoogt de vreemdeling ten eerste dat er geen risico is dat hij zal onderduiken of zich aan het toezicht zal onttrekken. In dit verband voert hij onder meer aan dat hij zich - nu hem de verdere toegang is geweigerd - niet aan het toezicht kán onttrekken, hij - anders dan de voorzieningenrechter heeft overwogen - heeft meegewerkt

aan de vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit en voorts dat het niet vreemd is dat hij als asielzoeker niet over voldoende middelen van bestaan beschikt. Verder voert de vreemdeling aan dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling Nederland onmiddellijk dient te verlaten, omdat, indien een risico op onderduiken bestaat, het ook mogelijk is de vertrektermijn te verkorten in plaats van deze geheel te onthouden. Daarnaast betoogt de vreemdeling dat de in artikel 5.1b van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) neergelegde criteria ter beantwoording van de vraag of een risico op onderduiken bestaat, in strijd zijn met punt 10 van de considerans van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn), omdat deze criteria zodanig ruim zijn geformuleerd dat toepassing ervan ertoe leidt dat de minister vrijwel nooit een termijn voor vrijwillig vertrek aan vreemdelingen zal bieden. Volgens de vreemdeling is de Nederlandse implementatie van artikel 3, zevende lid, van de Terugkeerrichtlijn daarom in strijd met het doel van die richtlijn. Ter zitting van de Afdeling heeft de vreemdeling voorts betoogd dat hij, gelet op het besluit van 22 februari 2012, houdende een tijdelijke voorziening ter implementatie van artikel 2, tweede lid, van het Terugkeerrichtlijn (Stb. 2012, 103; hierna: het Tijdelijk besluit uitzonderingen Terugkeerrichtlijn), buiten het toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn valt, zodat de minister hem op basis van de Terugkeerrichtlijn ten onrechte een vertrektermijn heeft onthouden.

2.1.1. Volgens punt 10 van de considerans van de Terugkeerrichtlijn, voor zover thans van belang, verdient, zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer te worden toegekend.

Volgens artikel 3, zevende lid, van de Terugkeerrichtlijn wordt voor de toepassing van de Terugkeerrichtlijn onder 'risico op onderduiken' verstaan het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Volgens artikel 7, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn, voor zover thans van belang, wordt in een terugkeerbesluit een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld.

Volgens artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn, voor zover thans van belang, kunnen lidstaten, indien er een risico op onderduiken bestaat, afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Ingevolge artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, dient een vreemdeling tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten.

Ingevolge het tweede lid kan de minister de voor een vreemdeling

geldende termijn, bedoeld in het eerste lid, verkorten, dan wel, in afwijking van het eerste lid, bepalen dat een vreemdeling Nederland onmiddellijk moet verlaten, indien:

- a. een risico bestaat dat de desbetreffende vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken;
- b. de aanvraag van de desbetreffende vreemdeling tot het verlenen van een verblijfsvergunning of tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning is afgewezen als kennelijk ongegrond of wegens het verstrekken van onjuiste of onvolledige gegevens; of
- c. de desbetreffende vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 6.1, eerste lid, van het Vb 2000 kan een risico als bedoeld in artikel 62, tweede lid, onder a, van de Vw 2000 worden aangenomen indien feiten of omstandigheden als bedoeld in artikel 5.1b, eerste lid, van het Vb 2000 op een vreemdeling van toepassing zijn.

Ingevolge het tweede lid is artikel 5.1b, tweede lid, hierbij van overeenkomstige toepassing.

Ingevolge artikel 5.1b, eerste lid, wordt aan de voorwaarden voor inbewaringstelling, bedoeld in artikel 5.1a, eerste lid, voldaan, indien een vreemdeling:

- a. Nederland niet op de voorgeschreven wijze is binnengekomen en zich in strijd met de vreemdelingenwetgeving gedurende enige tijd aan het toezicht op vreemdelingen heeft onttrokken;
- b. zich niet aan een of meer andere voor hem geldende verplichtingen van hoofdstuk 4 heeft gehouden;
- c. eerder een visum, besluit, kennisgeving of aanzegging heeft ontvangen waaruit de plicht Nederland te verlaten blijkt en hij daaraan niet uit eigen beweging binnen de daarin besloten of gestelde termijn gevolg heeft gegeven;
- d. niet dan wel niet voldoende meewerkt aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit;
- e. meerdere aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning heeft ingediend die niet tot verlening van een verblijfsvergunning hebben geleid;
- f. in verband met zijn aanvraag om toelating onjuiste of tegenstrijdige gegevens heeft verstrekt met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit of de reis naar Nederland of een andere lidstaat;
- g. zich zonder noodzaak heeft ontdaan van zijn reis- of identiteitsdocumenten;
- h. in het Nederlandse rechtsverkeer gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste documenten;
- i. geen vaste woon- of verblijfplaats heeft;
- j. niet beschikt over voldoende middelen van bestaan;
- k. arbeid heeft verricht in strijd met de Wet arbeid vreemdelingen;
- l. verdachte is van enig misdrijf dan wel daarvoor is veroordeeld; of
- m. tot ongewenst vreemdeling is verklaard als bedoeld in artikel 67 van de Vw 2000 of tegen hem een inreisverbod is uitgevaardigd met toepassing van artikel 66a, zevende lid, van de Vw 2000.

Ingevolge het tweede lid wordt aan de voorwaarden voor inbewaringstelling, bedoeld in het eerste lid, niet voldaan, indien slechts één

van de feiten of omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, van toepassing is.

2.1.2. Het betoog van de vreemdeling dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat hij heeft meegewerkt aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit, als bedoeld in artikel 5.1b, eerste lid, aanhef en onder d, van het Vb 2000, slaagt niet, nu hij zich van twee verschillende identiteiten heeft bediend en een - naar hij zelf heeft verklaard - vals Guatemalteeks paspoort heeft gebruikt. Voorts bestrijdt de vreemdeling in hoger beroep niet dat, zoals de voorzieningenrechter heeft overwogen, hij geen vaste woon- en verblijfplaats heeft en over onvoldoende middelen van bestaan beschikt. Deze omstandigheden tezamen geven in beginsel grond om aan te nemen dat een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken. Het betoog van de vreemdeling ter zitting van de Afdeling dat hij uit angst voor de autoriteiten aanvankelijk niet zijn echte identiteit heeft bekendgemaakt, doet aan het vorenstaande niet af, nu van een vreemdeling die in Nederland asiel aanvraagt mag worden aangenomen dat hij voldoende vertrouwen in de Nederlandse autoriteiten stelt om hun de medewerking te verlenen die nodig is voor de beoordeling van zijn asielaanvraag. De voorzieningenrechter heeft dan ook terecht overwogen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken.

2.1.3. Voorts heeft de minister ter zitting van de Afdeling toegelicht dat, indien er redenen zijn aan om aan te nemen dat een vreemdeling een vertrektermijn niet daadwerkelijk zal benutten, of juist zal benutten om zich aan het toezicht te onttrekken, het niet in de rede ligt een verkorte vertrektermijn te gunnen en hij er in dat geval voor kiest de vertrektermijn volledig te onthouden.

De Afdeling overweegt dat de minister, gelet op de discretionaire ruimte die hem toekomt bij de toepassing van artikel 62, tweede lid, van de Vw 2000 indien één van de onder a tot en met c bedoelde omstandigheden aan de orde is, in redelijkheid tot voormelde keuze heeft kunnen komen.

Nu, gelet op het onder 2.1.2. overwogene, een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken, heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat aan de vreemdeling de vertrektermijn geheel wordt onthouden.

2.1.4. Het betoog van de vreemdeling dat de in artikel 5.1b, eerste lid, van het Vb 2000 neergelegde criteria zodanig ruim zijn geformuleerd dat toepassing ervan ertoe leidt dat de minister te snel een risico op onderduiken aanneemt, zodat hij vrijwel nooit een termijn voor vrijwillig vertrek aan vreemdelingen zal bieden, en dat deze criteria daarom in strijd zijn met de considerans en het doel van de Terugkeerrichtlijn, slaagt evenmin. Artikel 7, vierde lid, van de Terugkeerrichtlijn biedt lidstaten de mogelijkheid om, indien een risico op onderduiken bestaat, af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Van een risico op onderduiken is volgens artikel 3, zevende lid, van de Terugkeerrichtlijn sprake, indien in een bepaald geval redenen bestaan, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Vorenbedoelde criteria zijn in artikel 5.1b, eerste lid, van het Vb 2000 neergelegd. De Terugkeerrichtlijn stelt, behoudens het bepaalde in artikel 3, zevende lid, geen voorwaarden waaraan deze criteria moeten voldoen.

Voorts is in dit verband van belang dat uit de uitspraak van de Afdeling van 12 april 2012 in zaak nr. 201200612/1/V3 (www.raadvanstate.nl) volgt dat de minister, om aannemelijk te maken dat een risico bestaat dat een vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken, in voorkomende gevallen nader moet toelichten waarom uit de aangevoerde gronden, bedoeld in artikel 5.1b, eerste lid, van het Vb 2000, kan worden afgeleid dat aannemelijk is dat dit risico bestaat, welke toelichting slechts achterwege kan blijven voor zover uit de aard van de desbetreffende grond reeds aanstonds van zodanig risico blijkt.

Gelet op het voorgaande biedt hetgeen de vreemdeling aanvoert geen grond voor het oordeel dat de in artikel 5.1b, eerste lid, van het Vb 2000 neergelegde criteria, mede begrepen in het licht van voormelde uitspraak van 12 april 2012, in strijd zijn met de considerans en het doel van de Terugkeerrichtlijn.

2.1.5. Het beroep op het Tijdelijk besluit uitzonderingen Terugkeerrichtlijn kan de vreemdeling niet baten, reeds omdat de mogelijkheid tot het verkorten of onthouden van een vertrektermijn inmiddels, sinds de wijziging van de Vw 2000 van 15 december 2011, in werking getreden op 31 december 2011 (Stb. 2011, 663), in nationale regelgeving is vastgelegd en de Terugkeerrichtlijn er niet aan in de weg staat dat deze bepalingen op de vreemdeling worden toegepast. Dit betekent dat de minister, zelfs indien de vreemdeling - zoals hij stelt - buiten het bereik van de Terugkeerrichtlijn zou vallen, de voor de vreemdeling geldende vertrektermijn thans op grond van nationale regelgeving kan verkorten of onthouden. Bovendien is het Tijdelijk besluit uitzonderingen Terugkeerrichtlijn eerst na het besluit van 6 januari 2012, te weten op 17 maart 2012, in werking getreden en heeft deze regeling geen terugwerkende kracht.

2.1.6. De grief faalt.

Inreisverbod

2.2. In zijn tweede grief klaagt de vreemdeling dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de minister, gelet op artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, terecht een inreisverbod heeft uitgevaardigd. Onder verwijzing naar zijn eerste grief betoogt de vreemdeling hiertoe dat, voor zover thans van belang, nu de minister hem ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft geboden, een inreisverbod niet op artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000 kan worden gebaseerd. Voor zover een inreisverbod wel op voormelde bepaling kan worden gebaseerd, had de minister volgens de vreemdeling op grond van artikel 66a, achtste lid, van de Vw 2000 moeten afzien van het uitvaardigen van een dergelijk verbod, nu hij zeer grote problemen heeft in Colombia, niet crimineel is en ook overigens niets fout heeft gedaan. Een inreisverbod is daarom disproportioneel en niet noodzakelijk, aldus de vreemdeling. Ter zitting van de Afdeling heeft de vreemdeling voorts betoogd dat hij, gelet op het Tijdelijk besluit uitzonderingen Terugkeerrichtlijn, buiten het

toepassingsbereik van de Terugkeerrichtlijn valt, zodat niet op basis van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod jegens hem kan worden uitgevaardigd.

2.2.1. Ingevolge artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 vaardigt de minister een inreisverbod uit tegen een vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 niet van toepassing is en die Nederland onmiddellijk moet verlaten ingevolge artikel 62, tweede lid, van de Vw 2000.

Ingevolge artikel 66a, achtste lid, van de Vw 2000 kan de minister, in afwijking van het eerste lid, om humanitaire of andere redenen afzien van het uitvaardigen van een inreisverbod.

2.2.2. Nu, zoals volgt uit de beoordeling van de eerste grief van de vreemdeling, de minister zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling Nederland onmiddellijk dient te verlaten, heeft de minister, gelet op artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, in het verlengde hiervan terecht een inreisverbod tegen de vreemdeling uitgevaardigd.

Het betoog van de vreemdeling dat de minister ingevolge artikel 66a, achtste lid, van de Vw 2000 had moeten afzien van het uitvaardigen van een inreisverbod slaagt niet, omdat uit de formulering van deze bepaling volgt dat de minister bij de toepassing hiervan beoordelingsvrijheid toekomt en de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden niet nopen tot de conclusie dat de minister in redelijkheid van het opleggen van een inreisverbod had moeten afzien.

2.2.3. Het beroep op het Tijdelijk besluit uitzonderingen Terugkeerrichtlijn kan de vreemdeling, gelet op het onder 2.1.5. overwogene, ook in dit verband niet baten.

2.2.4. De grief faalt.

Vrijheidsontnemende maatregel

2.3. In zijn derde grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat voortzetting van de door de minister opgelegde vrijheidsontnemende maatregel niet onrechtmatig is. Hiertoe betoogt de vreemdeling dat, nadat de minister zijn aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd had afgewezen, de Terugkeerrichtlijn van toepassing is geworden en dat geen risico bestaat dat hij zal onderduiken. Voorts heeft de rechtbank volgens de vreemdeling niet onder de enkele verwijzing naar het grensbewakingsbelang kunnen oordelen dat de voortzetting van de vrijheidsontnemende maatregel rechtmatig is. De vreemdeling wijst er hierbij op dat de minister een lichter middel dan vrijheidsontneming had kunnen toepassen.

2.3.1. Volgens artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn, voor zover thans van belang, kunnen de lidstaten, tenzij in een bepaald geval andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, de onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt alleen in bewaring houden om zijn terugkeer voor

te bereiden en/of om de verwijderingsprocedure uit te voeren, met name indien:

- a) er een risico op onderduiken bestaat;
- b) de betrokken onderdaan van een derde land de voorbereidingen van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

Volgens artikel 2, eerste lid, is deze richtlijn van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, heeft een vreemdeling in Nederland rechtmatig verblijf in afwachting van de beslissing op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in de artikelen 14 en 28.

Ingevolge artikel 6, eerste lid, kan een vreemdeling aan wie de toegang is geweigerd, worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met grensbewaking aangewezen ruimte of plaats.

Ingevolge het tweede lid kan een ruimte of plaats, bedoeld in het eerste lid, worden beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.

Ingevolge artikel 5.1a, eerste lid, van het Vb 2000 kan een vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft in bewaring worden gesteld op grond dat het belang van de openbare orde of nationale veiligheid zulks vordert, indien:

- a) een risico bestaat dat hij zich aan het toezicht zal onttrekken, of
- b) hij de voorbereiding van het vertrek of de uitzettingsprocedure ontwijkt of belemmert.

Volgens paragraaf A6/1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000), waarin algemene uitgangspunten voor het beleid betreffende vrijheidsbeperkende en vrijheidsontnemende maatregelen zijn neergelegd, dient, voor zover thans van belang, de toepassing van een vrijheidsbeperkende of vrijheidsontnemende maatregel, vanwege het ingrijpende karakter daarvan, beperkt te blijven tot het strikt noodzakelijke. Steeds zal moeten worden nagegaan of met een lichter middel volstaan kan worden en de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit dienen voortdurend in acht te worden genomen.

Volgens paragraaf A6/2.2, voor zover thans van belang, dient in het belang van de grensbewaking en de internationale betrekkingen te worden voorkomen dat een vreemdeling aan wie de toegang tot Nederland is geweigerd - maar die Nederland niet onmiddellijk kan verlaten - zich in de tijd tot aan zijn vertrek toch de feitelijke toegang tot Nederland kan verschaffen. Bij een vrijheidsbeperkende maatregel als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Vw 2000 kan een vreemdeling in afwachting van zijn vertrek opgedragen worden zich in een bepaalde ruimte of op een bepaalde plaats op te houden. De desbetreffende vreemdeling mag deze ruimte of plaats niet verlaten, maar kan dit feitelijk wel. Wanneer deze ruimte of plaats beveiligd wordt tegen ongeoorloofd vertrek van een vreemdeling is sprake van vrijheidsontneming. Deze maatregel wordt gegeven op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000.

Volgens paragraaf C12/2.3, waarin het beleid is neergelegd betreffende de beschikbaarheid in het AC Schiphol van asielzoekers aan wie de toegang is geweigerd, wordt, voor zover thans van belang, wanneer een

vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden voor toegang als bedoeld in artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscode dan wel artikel 3 van de Vw 2000 en aan de buitengrens te kennen geeft asiel te willen aanvragen, op aanwijzing van het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, de toegang geweigerd en wordt op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 het AC Schiphol aangewezen als plaats of ruimte waar de vreemdeling zich dient op te houden. Wanneer de asielaanvraag in de algemene asielprocedure in AC Schiphol wordt afgewezen, wordt de maatregel van artikel 6 van de Vw 2000 voortgezet in een grenslogies.

2.3.2. Met het hiervóór weergegeven artikel 5.1a, eerste lid, van het Vb 2000 is weliswaar beoogd artikel 15, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn - gedeeltelijk - te implementeren, maar deze bepaling uit het Vb 2000 ziet alleen op bewaring als bedoeld in artikel 59 van de Vw 2000 en niet op een maatregel als bedoeld in artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000. Dit neemt niet weg dat, gelet op de uitspraak van de Afdeling van 29 december 2011 in zaak nr. 201108418/1/V4 (www.raadvanstate.nl), een maatregel als bedoeld in artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 in ieder geval kan worden opgelegd indien een vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert.

2.3.3. Aan de vreemdeling is een maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 opgelegd, omdat hem de toegang is geweigerd op grond van artikel 3 van de Vw 2000.

De minister heeft, ter motivering van het voortzetten van de vrijheidsontnemende maatregel, in het besluit van 6 januari 2012 onder meer verwezen naar het grensbewakingsbelang en de redenen voor het verkorten van de vertrektermijn. De redenen voor het verkorten, althans onthouden, van de vertrektermijn, zijn volgens het in het besluit ingelaste voornemen van 4 januari 2012 onder meer dat de vreemdeling niet voldoende meewerkt aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit en dat hij in dit verband onjuiste of tegenstrijdige gegevens heeft verstrekt. De vreemdeling heeft op 28 december 2011 getracht zich met behulp van een paspoort en bijbehorende identiteit toegang tot Nederland te verschaffen en eerst nadat hem de verdere toegang is geweigerd, heeft hij zich op 29 december 2011 van een andere identiteit bediend en verklaard dat hij Colombiaan is.

Reeds op basis van het voorgaande bestaat in beginsel grond voor het oordeel dat de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert. Hetgeen de vreemdeling heeft aangevoerd, geeft geen aanleiding tot een andersluidend oordeel.

2.3.4. Voorts heeft de minister niet ten onrechte een vrijheidsontnemende maatregel, in plaats van een minder dwingende maatregel, opgelegd. Indien in een geval als hier aan de orde een minder dwingende maatregel wordt opgelegd, zoals bijvoorbeeld een meldplicht, heeft dat tot gevolg dat verdere toegang tot Nederland wordt verkregen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in voormelde uitspraak van 29 december 2011, moet in beginsel steeds worden aangenomen dat het grensbewakingsbelang niet kan worden veiliggesteld door de oplegging van een minder dwingende

maatregel en is daarom het beleid van de minister op dit punt niet kennelijk onredelijk. Van bijzondere omstandigheden die ertoe nopen van dit beleid af te wijken, is niet gebleken.

2.3.5. Gelet op het voorgaande, heeft de rechtbank terecht overwogen dat voortzetting van de vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 niet onrechtmatig is. Het betoog van de vreemdeling dat de rechtbank in dit verband alleen heeft verwezen naar het grensbewakingsbelang, mist feitelijke grondslag.

2.3.6. De grief faalt.

2.4. Het hoger beroep van de vreemdeling is ongegrond.

In het hoger beroep van de minister

Duur inreisverbod

2.5. De minister klaagt in zijn enige grief dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de minister in het besluit van 6 januari 2012 niet heeft gemotiveerd waarom de duur van het inreisverbod twee jaar bedraagt en dat de door hem ter zitting bij de voorzieningenrechter gegeven algemene motivering, dat er standaard voor is gekozen om in zaken als deze een termijn van twee jaar op te leggen, niet volstaat, omdat hieruit niet blijkt dat de minister bij het bepalen van de duur van het inreisverbod de individuele omstandigheden van het geval heeft betrokken. De minister betoogt dat de voorzieningenrechter aldus heeft miskend dat, nu ingevolge artikel 6.5a, eerste lid, van het Vb 2000 de duur van het inreisverbod ten hoogste twee jaar bedraagt en in het tweede tot en met zesde lid van dit artikel is bepaald onder welke omstandigheden van deze duur van twee jaar wordt afgeweken, de ernst van de aanleiding om tot het opleggen van een inreisverbod over te gaan reeds in artikel 6.5a van het Vb 2000 is verdisconteerd. Gelet hierop wordt, behoudens door een vreemdeling aan te voeren en te staven bijzondere individuele omstandigheden, waarvan in dit geval niet is gebleken, de maximale duur van het inreisverbod, zoals bepaald in artikel 6.5a van het Vb 2000, opgelegd, aldus de minister. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst de minister naar de nota van toelichting bij het besluit van 22 december 2011, houdende wijziging van het Vb 2000 in verband met de implementatie van de Terugkeerrichtlijn, waarbij - onder meer - artikel 6.5a in het Vb 2000 is opgenomen (Stb. 2011, 644; hierna: de nota van toelichting).

2.5.1. Volgens artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn wordt de duur van het inreisverbod bepaald volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval en bedraagt deze in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 66a, vierde lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, wordt het inreisverbod gegeven voor een bepaalde duur, die ten

hoogste vijf jaren bedraagt, tenzij de desbetreffende vreemdeling naar het oordeel van de minister een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.

Ingevolge artikel 6.5a, eerste lid, van het Vb 2000 bedraagt de duur van het inreisverbod ten hoogste twee jaren.

Ingevolge het tweede lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste lid, ten hoogste één jaar, indien het een vreemdeling betreft die de vrije termijn, bedoeld in artikel 3.3, heeft overschreden met meer dan drie dagen maar niet meer dan drie maanden.

Ingevolge het derde lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste en tweede lid, ten hoogste drie jaren, indien het een vreemdeling betreft die is veroordeeld tot een vrijheidsstraf van minder dan zes maanden.

Ingevolge het vierde lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste tot en met derde lid, ten hoogste vijf jaren, indien het een vreemdeling betreft die:

- a. is veroordeeld tot een vrijheidsstraf van zes maanden of langer;
- b. gebruik heeft gemaakt van valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel opzettelijk reis- of identiteitspapieren heeft overgelegd die niet op hem betrekking hebben;
- c. reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit; of
- d. zich op het grondgebied van Nederland heeft begeven terwijl een inreisverbod van kracht was.

Ingevolge het vijfde lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste tot en met vierde lid, ten hoogste tien jaren, indien het een vreemdeling betreft die een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid. Deze ernstige bedreiging kan blijken uit onder meer:

- a. een veroordeling naar aanleiding van een geweldsdelict of opiumdelict;
- b. een veroordeling tot een vrijheidsstraf wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van meer dan zes jaren is bedreigd;
- c. de omstandigheid dat hem artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag wordt tegengeworpen; of
- d. de oplegging van een maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht.

Ingevolge het zesde lid bedraagt de duur van het inreisverbod, in afwijking van het eerste tot en met vijfde lid, ten hoogste twintig jaren, indien een vreemdeling naar het oordeel van de minister een ernstige bedreiging vormt voor de nationale veiligheid of indien naar zijn oordeel zwaarwegende belangen nopen tot een duur van meer dan tien jaren.

De nota van toelichting vermeldt, voor zover thans van belang, bij artikel 6.5a van het Vb 2000 het volgende (Stb. 2011, 664, p. 24):

"Dit onderdeel strekt ertoe om artikel 11, tweede lid, van de richtlijn voor een belangrijk deel om te zetten. Daarin is bepaald dat de duur van het inreisverbod volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval wordt bepaald, en dat die duur in principe niet meer bedraagt dan vijf jaren. Dat is omgezet in artikel 66a,

vierde lid, van de Vw 2000. Daarin is bepaald dat de duur niet langer dan vijf jaren bedraagt, tenzij het inreisverbod is gegeven op grond dat de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. Dat strookt met de tweede volzin van artikel 11, tweede lid, van de richtlijn op grond waarvan de duur meer dan vijf jaren kan bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid. Teneinde te voldoen aan de verplichting die is neergelegd in de richtlijn om de duur te bepalen volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval is in artikel 6.5a opgenomen dat de duur niet meer mag bedragen dan de daar vermelde duur, die afhankelijk is van de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd. Het is de minister voor Immigratie en Asiel daarom wel toegestaan om een kortere duur vast te stellen en het is dan ook de bedoeling, dat die duur inderdaad afhankelijk moet zijn van de individuele omstandigheden van het geval en dat daarbij bepaalde grenzen niet mogen worden overschreden."

Volgens paragraaf A5/5 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, is de maximale duur van het inreisverbod afhankelijk van het bepaalde in artikel 6.5a van het Vb 2000. In dit artikel is reeds verdisconteerd de ernst van de aanleiding om tot het opleggen van een inreisverbod over te gaan. Om die reden wordt, behoudens door de vreemdeling aangevoerde en nader onderbouwde bijzondere individuele omstandigheden, de maximale duur opgelegd zoals die in de verschillende onderdelen van artikel 6.5a van het Vb 2000 staan.

Ingevolge artikel II van het Besluit van de minister van 27 januari 2012, nummer WBV 2012/1, houdende wijziging van de Vc 2000 (Stct. 2012, 2570, p. 45) is voormeld beleid met ingang van 9 februari 2012 in werking getreden. Voor die datum werd de inhoud van dit beleid, voor zover thans van belang, evenwel reeds als vaste gedragslijn gehanteerd.

2.5.2. De minister heeft ter zitting, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, nader toegelicht dat hij er, mede vanuit het oogpunt van rechtsgelijkheid, voor heeft gekozen de duur van het inreisverbod grotendeels in regelgeving neer te leggen, waarbij is gekozen voor een groepsgewijze benadering, op grond van - gemeenschappelijke - individuele kenmerken. Voorts heeft de minister benadrukt dat de Terugkeerrichtlijn in beginsel een inreisverbod voor de duur van vijf jaar toestaat, zodat de in artikel 6.5a van het Vb 2000 neergelegde inreisverboden van één, twee en drie jaar feitelijk al verkorte inreisverboden zijn. De woorden "ten hoogste" in de verschillende leden van voormeld artikel 6.5a zien op de mogelijkheid om bij bijzondere individuele omstandigheden de duur van het inreisverbod nog verder te verkorten. Uitgangspunt is echter, zoals ook vermeld in paragraaf A5/5 van de Vc 2000, dat de in artikel 6.5a van het Vb 2000 genoemde maximale duur wordt opgelegd. Daar is de uitvoeringspraktijk het best mee gediend en aldus wordt het risico op rechtsongelijkheid en gebrek aan rechtszekerheid geminimaliseerd. Desgevraagd heeft de minister geen omstandigheden kunnen noemen die aanleiding zouden kunnen geven voor

een verdere verkorting van de duur van het inreisverbod, waarbij hij heeft toegelicht dat de huidige inschatting is dat indien grond bestaat voor het oordeel dat de uit artikel 6.5a van het Vb 2000 voortvloeiende duur van het inreisverbod in een individueel geval te lang is, eerder geheel zal worden afgezien van het opleggen van dat inreisverbod dan dat tot een kortere duur daarvan zal worden besloten.

2.5.3. Ingevolge artikel 6.5a, eerste lid, van het Vb 2000 geldt een - in verhouding tot artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn voor vreemdelingen gunstige - maximumduur van het inreisverbod van twee jaar. Voor bepaalde categorieën vreemdelingen geldt op grond van het tweede tot en met zesde lid van voormeld artikel 6.5a een afwijkende maximumduur, in verband met aan deze vreemdelingen te relateren omstandigheden als bedoeld in deze artikelliden. Voorts kan de minister zo nodig op grond van bijzondere individuele omstandigheden de duur van het inreisverbod verkorten. Het woord "bijzondere" moet hier aldus worden verstaan dat daarmee wordt bedoeld op omstandigheden op grond waarvan, in aanvulling op de differentiatie die met de onderscheiden artikelliden van artikel 6.5a van het Vb 2000 reeds is aangebracht, een verdere verfijning van de duur van het inreisverbod plaatsvindt. Aldus bezien bestaat geen grond voor het oordeel dat de benadering van de minister, waarbij - behoudens het geval dat zich omstandigheden als bedoeld in het tweede tot en met zesde lid van artikel 6.5a van het Vb 2000 dan wel bijzondere individuele omstandigheden voordoen - een duur van twee jaar aan het inreisverbod wordt verbonden, in strijd is met de tekst of strekking van de Terugkeerrichtlijn.

Voorts vloeit uit artikel 4:8, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in samenhang met artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn, voort dat de betrokken vreemdeling in de gelegenheid moet worden gesteld om bedoelde individuele omstandigheden, op grond waarvan volgens hem aanleiding zou bestaan voor een verdere verkorting van de duur van het inreisverbod, aan te voeren. Indien de vreemdeling zodanige omstandigheden heeft aangevoerd, zal de minister, indien hij daarin geen aanleiding ziet het inreisverbod verder te verkorten, ingevolge artikel 3:46 Awb dit standpunt dienen te motiveren.

2.5.4. De minister heeft, in strijd met het onder 2.5.3. overwogene, nagelaten in het voornemen van 4 januari 2012, dan wel op enig ander moment in de bestuurlijke fase, kenbaar te maken dat individuele omstandigheden aanleiding kunnen geven tot verkorting van de duur van het op te leggen inreisverbod en dat het aan de vreemdeling is dergelijke individuele omstandigheden naar voren te brengen.

Voorts heeft de minister de in hoger beroep gegeven motivering voor de duur van het inreisverbod niet in het besluit van 6 januari 2012 kenbaar gemaakt. De Afdeling begrijpt uit rechtsoverwegingen 2.32. en 2.33. van de aangevallen uitspraak dat de minister ter zitting in eerste aanleg heeft toegelicht dat hij, in gevallen als hier aan de orde, er standaard voor kiest aan het inreisverbod een duur van twee jaar te verbinden. Gegeven deze toelichting heeft de voorzieningenrechter terecht overwogen dat de minister bij het bepalen van de duur van het inreisverbod van de vreemdeling diens eventuele individuele omstandigheden niet in de beschouwing heeft

betrokken en dat het besluit van 6 januari 2012 daarom, gelet op artikel 6.5a, eerste lid, van het Vb 2000, mede gezien in het licht van artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn, wegens strijd met artikel 3:46 van de Awb dient te worden vernietigd.

2.5.5. De grief faalt.

2.6. Het hoger beroep van de minister is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, voor zover aangevallen, te worden bevestigd.

2.7. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de uitspraak, voor zover aangevallen;
- II. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,- (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van der Winden, ambtenaar van staat.

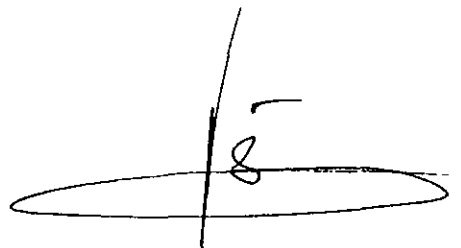
w.g. Lubberdink
voorzitter

w.g. Van der Winden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 juni 2012

363-660.
Verzonden: 15 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'S' or 'V' shape.

mr. H.H.C. Visser

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

3 1 JAN 2012

ZAAKNR:

AAN:

BEZWAARDIGD:

PAR:

15:36:11

31-01-2012

7/33

17:57:33

24-01-2012

1/10

HPS
31/1

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 12 / 735 (voorlopige voorziening asiel)
 AWB 12 / 734 (beroep asiel)
 AWB 12 / 736 (beroep vrijheidsontneming)
 AWB 12 / 729 (voorlopige voorziening terugkeerbesluit)
 AWB 12 / 728 (beroep terugkeerbesluit)
 AWB 12 / 724 (voorlopige voorziening inreisverbod)
 AWB 12 / 723 (beroep inreisverbod)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter van 24 januari 2012

in de zaken van:

nationaliteit, geboren op van Guatemalteekse
 alias
 , geboren op van Colombiaanse
 nationaliteit, verblijvende in Uitzetcentrum Schiphol-Oost, verzoeker,
 gemachtigde, tevens raadsman: mr. W.M. Blaauw, advocaat te Haarlem,

tegen:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
 verweerder,
 gemachtigde: drs. F. Gieskes, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 31 december 2011 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 6 januari 2012 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit, mede omvattend het terugkeerbesluit en het inreisverbod, drie afzonderlijke beroepen ingesteld en drie afzonderlijke voorlopige voorzieningen gevraagd.
- 1.2 De ambtenaar belast met de grensbewaking heeft op 28 december 2011 aan verzoeker op grond van artikel 13 juncto artikel 5 van de Verordening (EG) Nr. 562/2006 (Schengengrenscodex) de toegang tot Nederland geweigerd en bij besluit van diezelfde datum aan hem op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw) een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd. Verweerder heeft bij het besluit op de asielaanvraag de vrijheidsontnemende maatregel voortgezet. Verzoeker heeft op

Zaaknummers:AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728;
AWB 12/724; AWB 12/723.

2

6 januari 2012 beroep ingesteld tegen de oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel en verzocht om schadevergoeding toe te kennen.

- 1.3 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 17 januari 2012. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door mrs. W.M. Blaauw en M.H.K. van Middelkoop. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.

Ten aanzien van de indiening van afzonderlijke beroepen en voorlopige voorzieningen

- 2.3 Het besluit tot afwijzing van de asielaanvraag is een meeromvattende beschikking in de zin van artikel 45 Vw. Ingevolge het met ingang van 31 december 2011 luidende artikel 45, eerste lid, aanhef en onder b, Vw geldt deze beschikking waarbij de asielaanvraag wordt afgewezen als terugkeerbesluit en heeft van rechtswege tot gevolg dat de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet. De rechter betreft bij de beoordeling van het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag ook dit gevolg van dat besluit (zie de uitspraak van 5 maart 2002 van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, LJN: AE1166).
- 2.4 Voorgaande maakt het indienen van twee beroepschriften en verzoeken om voorlopige voorziening overbodig. De voorzieningenrechter zal het afzonderlijke beroep tegen het in de beschikking van 6 januari 2012 opgenomen terugkeerbesluit, wegens het ontbreken van belang, niet-ontvankelijk verklaren en het daaraan gedane connexe verzoek om voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.5 Ter beoordeling ligt vervolgens voor de vraag of verzoeker procesbelang heeft bij de beoordeling van het beroep tegen het terugkeerbesluit. Verweerder heeft ter zitting betoogd dat verzoeker een dergelijk belang niet heeft, omdat het terugkeerbesluit dat voorligt als onderdeel van een meeromvattend besluit, niet anders luidt dan het eerdere terugkeerbesluit, dat aan verzoeker als onderdeel van de toegangswegering is uitgereikt, zodat de vertrekverplichting en vertrektermijn geen nieuw rechtsgevolg meebrengt, maar een bevestiging betreft van deze verplichting en de termijn voortvloeiend uit voormelde toegangswegering.
- 2.6 Nu de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) in de uitspraak van 9 december 2011 (LJN:BU9586) heeft geoordeeld dat een besluit tot weigering van de toegang tot Nederland niet kan worden aangemerkt als tevens omvattend een terugkeerbesluit, is de voorzieningenrechter reeds hierom van oordeel

Zaaknummers:AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728;
AWB 12/724; AWB 12/723.

3

dat verzoeker belang heeft bij indiening van de gronden gericht tegen het terugkeerbesluit dat voorligt als onderdeel van het meeromvattende besluit. Gelet hierop zullen de afzonderlijk ingediende gronden van 16 januari 2012 gericht tegen het terugkeerbesluit alsmede het inreisverbod worden betrokken bij de beoordeling van het beroep gericht tegen het afwijzende besluit van 6 januari 2012, in verband waarmee tevens op 16 januari 2012 gronden zijn ingediend.

Asiel

- 2.7 Aan zijn asielaanvraag heeft verzoeker ten grondslag gelegd, dat hij Colombia heeft verlaten wegens een geldschuld welke zijn moeder bij de een paramilitaire groepering had. De broer van verzoeker zou hierom vermoord zijn en verzoeker wordt nu gezocht door die groepering. Voorts is verzoeker in 1997 door hen beschoten.
- 2.8 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van het volgende. Van de verklaringen van verzoeker over zowel zijn gestelde identiteit en nationaliteit als zijn verklaringen omtrent het bestaan van een geldschuld bij de groepering, dat zijn broer zou zijn vermoord door deze groepering en dat hij door dezelfde groepering zou zijn beschoten gaat geen positieve overtuigingskracht uit, nu verzoeker tegenstrijdige, vage, summiere, bevreemdingwekkende en onaannemelijke verklaringen hieromtrent heeft afgelegd. De verklaringen zijn derhalve niet geloofwaardig. Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas heeft verweerder betrokken de omstandigheid dat verzoeker ter staving van zijn identiteit, nationaliteit, reisroute en asielrelaas toerekenbaar ongedocumenteerd is.
- 2.9 Verzoeker betoogt dat door het onverkort vasthouden aan de termijn van de AA-procedure, aan hem een daadwerkelijke toetsing van zijn asielverzoek wordt onthouden omdat er geen daadwerkelijk onderzoek naar de relevante feiten heeft plaatsgevonden. Verzoeker heeft aangegeven dat de documenten -waarvan het ontbreken aan hem wordt tegengeworpen- onderweg zijn. Dit betekent dat in strijd met artikel 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van de Europese Unie van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (PB 2005 L 326; verder: de Procedurerichtlijn) en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01, 18 december 2000) wordt getoetst en dient derhalve geconcludeerd te worden dat geen sprake is van een effectieve rechtsbescherming door de voorzieningenrechter. Verzoeker verwijst in dit kader naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 28 juli 2011 in de zaak Samba Diouf (C-69/10, LJN: BU3066).
- 2.10 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter biedt het arrest Samba Diouf onvoldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat de rechterlijke toetsing in Nederland in zaken als de onderhavige in strijd is met de Procedurerichtlijn. Nog daargelaten dat op onderdelen wel sprake is van een volle rechterlijke toetsing, heeft verzoeker naar het oordeel van de rechtbank onvoldoende concreet onderbouwd waarom de huidige toetsing strijdig is met artikel 39 van de Procedurerichtlijn. De beroepsgrond wordt verworpen.
- 2.11 Voorts heeft verzoeker aangevoerd dat verweerder niet de omstandigheden, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, Vw, bij zijn beoordeling had mogen betrekken. De voorzieningenrechter overweegt hieromtrent als volgt.

Zaaknummers:AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728; AWB 12/724; AWB 12/723.

4

- 2.12 Bij zienswijze van 5 januari 2012 heeft verzoeker aangegeven dat hij in afwachting is van zowel de originele documenten ter staving van zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas als de vertaling hiervan. Bij de gronden van 16 januari 2012 heeft verzoeker een kopie van deze documenten, te weten van zijn Colombiaanse paspoort, zijn Colombiaanse identiteitskaart, een foto van zijn overleden broer en van de overige stukken die in de aanvraagfase eveneens in kopie zijn ingebracht, overgelegd. Bij aanvullende gronden van 17 januari 2012 heeft verzoeker een vertaling van de hiervoor genoemde documenten overgelegd. Verzoeker heeft de originelen van zijn Colombiaanse paspoort als zijn identiteitskaart ter zitting getoond.
- 2.13 Verweerder heeft zich ter zitting primair op het standpunt gesteld dat, nog daargelaten dat volgens Afdelingsjurisprudentie met het eerst in beroep overleggen van documenten nog niet betekent dat het gestelde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f Vw niet meer kan worden tegengeworpen, het eerst ter zitting tonen van de originele identiteitsdocumenten als tardief aangemerkt dient te worden. De vreemdeling dient immers op het moment van de aanvraag alle relevante documenten te overleggen. Voorts heeft verweerder zich - in het kader van artikel 83 Vw - op het subsidiaire standpunt gesteld dat de (aanvullende) beroepsgrond, alsmede de daaraan ten grondslag liggende documenten, geen afbreuk kunnen doen aan het bestreden besluit, nu verzoeker nog immer toerekenbaar ongedocumenteerd blijft ten aanzien van de reisroute.
- 2.14 Anders dan verweerder in diens ingenomen primaire standpunt, is de voorzieningenrechter van oordeel dat niet valt in te zien dat deze documenten buiten beschouwing dienen te worden gelaten omdat ze te laat zouden zijn ingediend. Gelet op de hiervoor onder rechtsoverweging 2.10 geschetste gang van zaken acht de voorzieningenrechter de goede procesorde niet geschaad bij het alsnog betrekken van de door verzoeker ter zitting getoonde documenten. Verweerder heeft immers ter zitting hierop gereageerd. De voorzieningenrechter zal echter geen rekening houden met deze documenten, omdat ze niet relevant kunnen zijn voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning. Daarvoor is redengevend dat verweerder zich op het (subsidiaire) standpunt heeft kunnen stellen dat verzoeker toerekenbaar ongedocumenteerd is ten aanzien van zijn reisroute. Verzoeker is volgens zijn verklaringen gereisd van [redacted] via Guatemala en Panama naar Nederland. Niet in geschil is dat verzoeker bij zijn aanvraag geen reisdocumenten van het eerste deel van zijn reis (van [redacted] naar Guatemala) heeft overgelegd. Om die reden heeft verweerder aan verzoeker kunnen tegenwerpen dat hij dit deel van zijn reisroute niet heeft onderbouwd met reisdocumenten. Hetgeen verzoeker hiertegen heeft ingebracht, te weten dat hij zijn boardingpasses van de reis van [redacted] naar Guatemala bij aankomst in Guatemala heeft verscheurd omdat hij een Guatemalteeks paspoort ging regelen, heeft verweerder ontoereikend kunnen achten om tot een ander oordeel te komen. Dit geldt tevens voor de stelling dat verzoeker wel in het bezit was van een (ander) reisdocument voor het grootste deel van de reis, te weten van Guatemala naar Nederland. Daarmee blijft immers staan dat verzoeker een deel van zijn reis niet heeft onderbouwd. Gelet op hetgeen is neergelegd in paragraaf C4/3.6.3 Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) heeft verweerder reeds op grond van het voorgaande laatstgenoemd artikellid bij de beoordeling kunnen betrekken. Uitgangspunt is dan ook de toetsingsmaatstaf van de positieve overtuigingskracht.
- 2.15 Nu voorts geen gronden zijn ingediend tegen de overweging in het bestreden besluit waarin verweerder zich op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas van verzoeker

Zaaknummers: AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728; AWB 12/724; AWB 12/723.

5

positieve overtuigingskracht ontbeert en om die reden ongeloofwaardig is, heeft verweerder naar het oordeel van de voorzieningenrechter reeds op grond van het vorenoverwogene in redelijkheid kunnen concluderen dat het relaas van verzoeker positieve overtuigingskracht ontbeert en dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Verweerder heeft dan ook op goede gronden verzoeker niet in aanmerking gebracht voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder a, dan wel b, van de Vw.

- 2.16 Uit het voorgaande vloeit voort dat de gronden gericht tegen de afwijzing van de asielaanvraag niet slagen.

Het terugkeerbesluit

- 2.17 In het bestreden besluit van 6 januari 2012 is onder het kopje 'rechtsgevolgen van deze beschikking' het volgende opgenomen: 'Dit besluit heeft de rechtsgevolgen als opgesomd in artikel 45 van de Vreemdelingenwet 2000. Dit houdt onder meer in dat betrokkene na bekendmaking van de beschikking niet langer rechtmatig in Nederland verblijft. Dit besluit wordt tevens aangemerkt als terugkeerbesluit. Op grond van artikel 62, tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 wordt bepaald dat betrokkene Nederland onmiddellijk dient te verlaten.'
- 2.18 Namens verzoeker is in beroep hiertegen allereerst het volgende aangevoerd. Verweerder heeft in het terugkeerbesluit ten onrechte aan verzoeker een termijn voor vrijwillig vertrek, zijnde vier weken conform het thans luidende artikel 62, eerste lid Vw, onthouden en bepaald dat verzoeker Nederland onmiddellijk dient te verlaten.
- 2.19 In reactie hierop heeft verweerder ter zitting het standpunt ingenomen dat op juiste gronden is bepaald dat verzoeker Nederland onmiddellijk dient te verlaten, omdat aan hem de toegang is geweigerd en dit tot gevolg heeft dat aan hem geen vertreftermijn toegekend dient te worden. Hiermee is het grensbewakingsbelang gegeven en dient aangenomen te worden dat het grensbewakingsbelang niet kan worden veiliggesteld zonder de vertreftermijn op 0 dagen vast te stellen, aldus verweerder. Daarnaast is sprake van risico op onderduiken als bedoeld in artikel 62, tweede lid, onder a Vw omdat -zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht- de volgende feiten en omstandigheden op hem van toepassing zijn. Verzoeker voldoet niet aan de toegangsvoorwaarden ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscore, de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen, verzoeker werkt niet dan wel onvoldoende mee aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit, verzoeker heeft hieromtrent onjuiste gegevens verstrekt en verzoeker heeft geen voldoende middelen van bestaan en geen vaste woon- of verblijfplaats.
- 2.20 Artikel 45, eerste lid, Vw, luidt met ingang van 31 december 2011 als volgt: 'De beschikking waarbij een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, of voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 33, wordt afgewezen, geldt als terugkeerbesluit, tenzij reeds eerder een terugkeerbesluit tegen de vreemdeling is uitgevaardigd en aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting niet is voldaan, en heeft van rechtswege tot gevolg dat:
- de vreemdeling niet langer rechtmatig in Nederland verblijft tenzij een andere rechtsgrond voor rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van toepassing is;
  - de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel

Zaaknummers:AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728;
AWB 12/724; AWB 12/723.

6

62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet;
(...)'

- 2.21 Artikel 62, eerste lid, Vw, luidt met ingang van 31 december 2011 als volgt: 'Nadat tegen de vreemdeling een terugkeerbesluit is uitgevaardigd dan wel, indien het een gemeenschapsonderdaan betreft, nadat het rechtmatig verblijf van de vreemdeling is geëindigd, dient hij Nederland uit eigen beweging binnen vier weken te verlaten.'
- 2.22 Artikel 62, tweede lid, Vw, luidt -voor zover hier van belang- met ingang van 31 december 2011 als volgt: 'Onze Minister kan de voor een vreemdeling geldende termijn, bedoeld in het eerste lid, verkorten, dan wel, in afwijking van het eerste lid, bepalen dat een vreemdeling Nederland onmiddellijk moet verlaten, indien:
- a. een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken;
  - b. de aanvraag van de vreemdeling tot het verlenen van een verblijfsvergunning of tot het verlengen van de geldigheidsduur van een verblijfsvergunning is afgewezen als kennelijk ongegrond of wegens het verstrekken van onjuiste of onvolledige gegevens; of
  - c. (.)
- 2.23 Voorts is in artikel 6.1, eerste lid Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) bepaald dat een risico als bedoeld in artikel 62, tweede lid, onder a Vw kan worden aangenomen indien feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 5.1b, eerste lid, op de vreemdeling van toepassing zijn.
- 2.24 De voorzieningenrechter stelt allereerst vast dat het bestreden besluit geen motivering bevat ten aanzien van de aan verzoeker opgelegde verplichting om Nederland onmiddellijk te verlaten.
De voorzieningenrechter is van oordeel, gelet op de hiervoor onder rechtsoverweging 2.19 door verweerder ter zitting gegeven toelichting, dat verweerder in het onderhavige geval heeft kunnen bepalen dat verzoeker Nederland onmiddellijk dient te verlaten. Hetgeen verzoeker heeft aangevoerd, te weten dat hij met het overleggen van kopieën van zijn documenten wel degelijk voldoende heeft meegewerkt aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit en dat verweerder zich daarnaast ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat hij in verband met zijn asielaanvraag onjuiste gegevens heeft verstrekt met betrekking tot de afgiftedatum van zijn paspoort en tegenstrijdig heeft verklaard met betrekking tot zijn reis naar Nederland, gelet op zijn verklaring dat hij veel problemen aan zijn hoofd heeft, leidt echter niet tot een ander oordeel. Daartoe is redengevend dat reeds in de overige niet betwiste-aangevoerde feiten en omstandigheden, genoemd in rechtsoverweging 2.19, voldoende grond voor verweerder is om aan te nemen dat sprake is van risico op onderduiken en als gevolg daarvan te bepalen dat verzoeker onmiddellijk Nederland dient te verlaten.
- 2.25 Het betoog van verzoeker dat de implementatie van de Terugkeerrichtlijn in artikel 5.1b Vb, gelet op de bewoordingen van preambule 10 van de Terugkeerrichtlijn, in strijd is met het doel van de Terugkeerrichtlijn, overtuigt niet. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter valt uit de bewoordingen van voormelde preambule niet af te leiden dat, indien er redenen zijn om aan te nemen dat de terugkeerprocedure wordt ondermijnd, gedwongen terugkeer niet kan worden toegepast.
- 2.26 Ten slotte slaagt het betoog van verzoeker dat sprake is van een motiveringsgebrek nu verweerder heeft nagelaten te motiveren waarom niet volstaan had kunnen worden met

Zaaknummers:AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728;
AWB 12/724; AWB 12/723.

8

- 2.32 Deze beroepsgrond treft, gezien artikel 6.5a Vb en de toelichting hierop, doel. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod heeft gemotiveerd waarom een duur van twee jaar is opgelegd. Ter zitting heeft verweerder evenwel toegelicht dat er standaard voor gekozen is om in soortgelijke zaken de termijn van twee jaar op te leggen.
- 2.33 Gelet op vorenstaande kan verweerder niet enkel volstaan met de hiervoor weergegeven algemene motivering, nu hieruit in het geheel niet blijkt dat door verweerder bij het bepalen van de duur van het in onderhavig geval opgelegde inreisverbod daadwerkelijk de individuele omstandigheden van het geval zijn betrokken.
- 2.34 Gelet op het vorenstaande zal het beroep (AWB 12/734) ongegrond worden verklaard en het beroep (AWB 12/723) gegrond worden verklaard en het bestreden besluit zal in zoverre worden vernietigd wegens strijd met artikel 3:46 Awb. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.
- 2.35 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.36 Vanwege de gegrondverklaring van het beroep zal de voorzieningenrechter met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb verweerder veroordelen in de door verzoeker gemaakte kosten. De kosten zijn ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 437,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, worden deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.

Het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel

- 2.37 Indien de rechtbank bij het beroep van oordeel is dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de maatregel in strijd is met de Vw dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is, verklaart zij ingevolge artikel 94, vierde lid, Vw het beroep gegrond.
- 2.38 Ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid, Vw kan de vreemdeling aan wie toegang tot Nederland is geweigerd worden verplicht zich op te houden in een door de ambtenaar belast met de grensbewaking aangewezen ruimte of plaats die is beveiligd tegen ongeoorloofd vertrek.
- 2.39 Namens verzoeker is aangevoerd dat de voortzetting van de maatregel onrechtmatig is, omdat er geen sprake is van risico op onderduiken. De omstandigheid dat aan verzoeker de toegang is geweigerd is daarvoor onvoldoende. Voorts is, onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 12 december 2011 (AWB 11/37957; een gelijklopende uitspraak van 8 december 2011 gepubliceerd onder LJN: BU7642), aangevoerd dat verweerder niet heeft onderzocht of in het geval van verzoeker met een lichter middel kon worden volstaan.

Zaaknummers:AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728; AWB 12/724; AWB 12/723.

7

het verkorten van de termijn voor vrijwillig vertrek, evenmin. Daartoe is redengevend dat verweerder ter zitting, naar het oordeel van de voorzieningenrechter, voldoende heeft gemotiveerd dat, nog daargelaten dat reeds omdat sprake is van risico op onderduiken van de termijn voor vrijwillig vertrek kan worden afgezien, in het geval van verzoeker niet kon worden volstaan met een verkorting van de vertrektermijn nu aan hem de toegang is geweigerd. De voorzieningenrechter volgt verweerder in diens standpunt dat hiermee het grensbewakingsbelang is gegeven en dient aangenomen te worden dat het grensbewakingsbelang niet kan worden veiliggesteld zonder de vertrektermijn op 0 dagen vast te stellen.

Het inreisverbod

- 2.27 In het voornemen van 4 januari 2012, dat herhaald en ingelast is in het bestreden besluit 6 januari 2012, is onder het kopje 'Vertrektermijn en inreisverbod' het volgende -voor zover hier van belang- opgenomen: '(...) Tevens geeft dit aanleiding om aan betrokkene een inreisverbod op te leggen op grond van artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000. Niet is gebleken van humanitaire redenen of andere redenen om af te zien van het uitvaardigen van een inreisverbod. Gelet op artikel 66a, vierde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 juncto artikel 6.5a, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit wordt het inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar, gerekend vanaf de datum waarop betrokkene Nederland daadwerkelijk heeft verlaten.'
- 2.28 De beroepsgrond van verzoeker dat aan hem ten onrechte een inreisverbod is opgelegd, kan, gezien hetgeen hiervoor is overwogen, niet slagen gelet op artikel 66a, eerste lid aanhef en onder a, Vw, waarin is bepaald dat de minister een inreisverbod uitvaardigt tegen de vreemdeling, die geen gemeenschapsonderdaan is, op wie artikel 64 niet van toepassing is en die Nederland onmiddellijk moet verlaten ingevolge artikel 62, tweede lid.
- 2.29 Namens verzoeker is voorts aangevoerd dat aan voormeld inreisverbod een motiveringsgebrek kleeft nu verweerder heeft nagelaten waarom in het geval van verzoeker de maximale duur van twee jaar is opgelegd.
- 2.30 Ingevolge het thans luidende artikel 6.5a, eerste lid Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) is vermeld dat de duur van het inreisverbod ten hoogste twee jaren bedraagt.
- 2.31 In de toelichting bij voornoemd artikel is het volgende vermeld:
'Dit onderdeel strekt ertoe om artikel 11, tweede lid van de Terugkeerrichtlijn voor een belangrijk deel om te zetten. Daarin is bepaald dat de duur van het inreisverbod volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval wordt bepaald, en dat die duur in principe niet meer bedraagt dan vijf jaren.
(...)
Teneinde te voldoen aan de verplichting die is neergelegd in de richtlijn om de duur te bepalen volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval is in artikel 6.5a opgenomen dat de duur niet meer mag bedragen dan de daar vermelde duur, die afhankelijk is van de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd. Het is de minister voor Immigratie en Asiel daarom wel toegestaan om een kortere duur vast te stellen en het is dan ook de bedoeling, dat die duur inderdaad afhankelijk moet zijn van de individuele omstandigheden van het geval en dat daarbij bepaalde grenzen niet mogen worden overschreden.'

Zaaknummers:AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728; AWB 12/724; AWB 12/723.

9

-
- 2.40 Blijkens het bestreden besluit is beoordeeld of voortzetting van de maatregel, bij afweging van alle daarbij betrokken belangen, in redelijkheid niet gerechtvaardigd is te achten. Daarbij is door verweerder in aanmerking genomen de omstandigheid dat verzoeker niet voldoet aan de toegangsvoorwaarden ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Schengengrenscodex en de omstandigheid dat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen. Uit het dossier blijkt echter niet dat verweerder heeft beoordeeld of met een lichter middel kon worden volstaan. Ter zitting heeft verweerder evenwel toegelicht dat verzoeker naast de vorengenoemde omstandigheden over onvoldoende middelen van bestaan beschikt en hij geen verblijfplaats heeft in Nederland, zodat hij na binnenkomst in Nederland niet meer traceerbaar is. Hiermee is het grensbewakingsbelang gegeven. Door verzoeker zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht, op grond waarvan verweerder het grensbewakingsbelang niet heeft kunnen laten prevaleren.
- 2.41 De rechtbank ziet daarnaast geen grond voor het oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de Vw dan wel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.
- 2.42 De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.
- 2.43 De rechtbank zal het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding afwijzen, omdat zij de opheffing van de vrijheidsontnemende maatregel niet zal bevelen.
- 2.44 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte kosten.
- 3. Bestissing**
- De voorzieningenrechter:
- 3.1 verklaart het beroep (AWB 12/734) ongegrond;
- 3.2 verklaart het beroep (AWB 12/723) gegrond en vernietigt het besluit van 6 januari 2012 voor zover het de duur van het opgelegde inreisverbod betreft;
- 3.3 draagt verweerder op binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak;
- 3.4 veroordeelt verweerder in de kosten in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening ad € 874,- en in verband met het beroep ad € 437,- en draagt verweerder op deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem te voldoen;
- 3.5 verklaart het afzonderlijke beroep (AWB 12/728) gericht tegen het terugkeerbesluit niet-ontvankelijk;
- 3.6 wijst de verzoeken om voorlopige voorziening (AWB 12/729, AWB 12/724 en AWB 12/735) af.

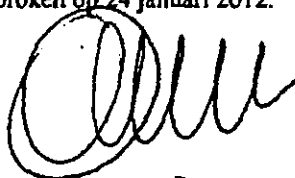
Zaaknummers: AWB 12/735; AWB 12/734; AWB 12/736; AWB 12/729; AWB 12/728;
AWB 12/724; AWB 12/723.

0

De rechtbank:

- 3.7 verklaart het beroep tegen de vrijheidsontnemende maatregel ongegrond;
- 3.8 wijst het verzoek tot het toekennen van schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.J. Medze, rechter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. A. El Aqde, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 24 januari 2012.

Afschrift verzonden op :

24-01-2012

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Let wel:

Gegronde verklaring van het beroep (AWB 12/734) betekent niet dat verzoeker op alle onderdelen van het beroep gelijk heeft gekregen. In de uitspraak heeft de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud beroepsgronden verworpen. Als verzoeker het daarmee niet eens is en wil voorkomen dat dit oordeel van de voorzieningenrechter vast te staan, zal hij tegen deze uitspraak hoger beroep moeten instellen.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

1. Inleiding

- 1.1. De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de (voorzieningenrechter van de) rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem van 24 januari 2012, verzonden op 24 januari 2012, met kenmerk AWB 12/00723 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 6 januari 2012 – voor zover gericht tegen het inreisverbod - gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak binnen zes weken een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 31 december 2011 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning astel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 6 januari 2012 heeft de Minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep – voor zover gericht tegen het inreisverbod - gegrond verklaard.

3. Grief

- 3.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.32 en 2.33 op pagina 8 van de bestreden uitspraak:

"Deze beroepsgrond treft, gezien artikel 6.5a Vb en de toelichting hierop, doel. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het inreisverbod heeft gemotiveerd waarom een duur van twee jaar is opgelegd. Ter zitting heeft verweerder evenwel toegelicht dat er standaard voor gekozen is om in soortgelijke zaken de termijn van twee jaar op te leggen.

Gelet op het vorenstaande kan verweerder niet enkel volstaan met de hiervoor weergegeven algemene motivering, nu hieruit in het geheel niet blijkt dat door verweerder bij het bepalen van de duur van het in onderhavige geval opgelegde inreisverbod daadwerkelijk de individuele omstandigheden van het geval zijn betrokken."

- 3.2. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen 3.34 en 3.36 op pagina 8. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op de grief

Ad grief 1

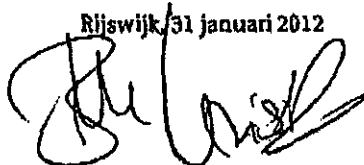
- 4.1. De Minister merkt allereerst op dat de voorzieningenrechter op juiste gronden heeft geoordeeld dat het beroep tegen het besluit van 6 januari 2012, voor zover gericht tegen de afwijzing van de astel aanvraag en het terugkeerbesluit, ongegrond is.

- 4.2. Op juiste gronden heeft de voorzieningenrechter overwogen dat, gelet op het bepaalde in artikel 66a, eerste lid en onder a Vw, aan verweerder een inreisverbod kon worden opgelegd.
- 4.3. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter echter in rechtsoverweging 2.32 en 2.33 dat de Minister in het bestreden besluit een nader motivering van de duur van het inreisverbod had dienen te geven.
- 4.4. De Minister merkt op dat de maximale duur van het inreisverbod afhankelijk is van het bepaalde in artikel 6.5a van het Vreemdelingenbesluit (verder: Vb). In artikel 6.5a, eerste lid Vb is bepaald dat de duur van het inreisverbod ten hoogste twee jaar bedraagt. In artikel 6.5a, lid 2 tot en met 6, Vb, is voorts bepaald onder welke omstandigheden van de duur van het inreisverbod van twee jaar wordt afgeweken. In artikel 6.5a Vb is dus reeds verduidelijkt de ernst van de aanleiding om tot het opleggen van een inreisverbod over te gaan. Om die reden wordt, behoudens door de vreemdeling aangevoerde en nader onderbouwde bijzondere individuele omstandigheden, de maximale duur opgelegd zoals deze in de verschillende onderdelen van artikel 6.5a Vb genoemd staan. Vorenstaande blijkt ook uit de Nota van Toelichting bij het besluit van 22 december 2011 tot wijziging van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Staatsblad, jaargang 2011, nr. 644, pagina 24), waarin staat vermeld:
- "Teneinde te voldoen aan de verplichting die is neergelegd in de richtlijn om de duur te bepalen volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval is in artikel 6.5a opgenomen dat de duur niet meer mag bedragen dan de daar vermelde duur, die afhankelijk is van de reden waarom het inreisverbod wordt opgelegd. Het is aan de Minister voor Immigratie en Asiel daarom wel toegestaan om een kortere duur vast te stellen en het is dan ook de bedoeling, dat die duur inderdaad afhankelijk moet zijn van de individuele omstandigheden van het geval en dat daarbij bepaalde grenzen niet mogen worden overschreden."
- 4.5. De overweging van de voorzieningenrechter dat uit deze toelichting zou volgen dat de Minister moet motiveren waarom een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd, wordt door de Minister niet gevolgd. Uit artikel 6.5a, eerste lid Vb, volgt dat het inreisverbod voor twee jaar wordt opgelegd. Indien door de vreemdeling relevante, individuele omstandigheden naar voren worden gebracht, kan dit voor de Minister aanleiding zijn om de duur van het inreisverbod te verkorten. In het onderhavige geval is noch in de zienswijze van 5 januari 2012, noch in de gronden van beroep van 16 januari 2012 door verweerder relevante, individuele omstandigheden naar voren gebracht die tot het verkorten van de duur van het inreisverbod hadden moeten leiden. Van een motiveringsgebrek in het besluit van 6 januari 2012, ten aanzien van de duur van het inreisverbod, is dan ook geen sprake.
- 4.6. Gelet op het vorenstaande heeft de voorzieningenrechter ten onrechte overwogen dat het besluit – voor zover het ziet op het inreisverbod - vernietigd dient te worden wegens strijd met artikel 3:46 Awb.

5. Conclusie

- 5.1. De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 6 januari 2012 ingestelde beroep.**

Rijswijk, 31 januari 2012

Gemachtigde,

Mr. B.M. Kristel, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 90120, 2500 GC Den Haag Rijswijk
telefoon 070-779 53 24
telefax 070 - 779 55 06*

Raad van State

HOGERBEROEPSCHRIFT

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 JAN 2012	
ZAAKNR.	201201202
VAN	
HEM INDIENDE	IBGR:

GEEFT EERBIEDIG TE KENNEN :

, geboren op van Guatemalteekse nationaliteit, te dezer zake woonplaats kiezende te Haarlem, Schotersingel 153, 2023 AD, ten kantore van Blaauw advocaten, waar mr. M.H.K. van Middelkoop door hem daartoe bepaaldelijk gevolmachtigd is om hoger beroep in stellen en het hoger beroepschrift te ondertekenen;

dat hiermede in hoger beroep gaat tegen de uitspraak van de rechtbank "s-Gravenhage nevenzittingsplaats Haarlem, kenmerk 12/734, 12/723 en 12/736 inzake de beroepen tegen het terugkeerbesluit, het inreisverbod en de vreemdelingenbewaring welke ongegrond werden verklaard.

Een kopie van de uitspraak wordt hierbij als * produktie 1 overgelegd.

dat zich met de uitspraak van de rechtbank niet kan verenigen en in hoger beroep gaat om geen rechten te verspelen. Bij dit schrijven treft u aan de grieven bij dit beroepschrift. * produktie 2

dat verzoekt de griffierechten ten laste van de rekeningcourant van Blaauw advocaten te brengen.

REDENEN WAAROM :

zich wendt tot Raad van State, met het eerbiedig verzoek het hoger beroep gegronnd te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen.

Haarlem, 31 januari 2012

Gemachtigde,

M.H.K. van Middelkoop

Appellant kan zich niet verenigen met de uitspraak van de rechtbank te 's Gravenhage sector bestuursrecht nevenzittingsplaats Haarlem d.d. 24 januari 2012.

Grief 1 ten aanzien van het terugkeerbesluit rechtsoverweging 2.24 tot en met rechtsoverweging 2.26 en 2.34

Onterecht oordeelt de rechtbank in rechtsoverweging 2.24 dat op grond van rechtsoverweging 2.19 en de door de Minister voor Immigratie en Asiel gegeven toelichting ter zitting er in de zaak van appellant sprake is van risico op onderduiken zoals bedoeld in artikel 5.1b van het Vreemdelingenbesluit 2000 en dat daarom de vertrektermijn van vier weken ingevolge artikel 62, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 aan appellant kon worden onthouden en aan hem kon worden opgedragen Nederland onmiddellijk te verlaten ingevolge artikel 62, tweede lid onder a, van de Vw 2000. Immers de toegangswelgering van appellant brengt geen risico op onderduiken mee in de zin dat appellant zich aan het toezicht zal onttrekken. Los van het feit dat deze omstandigheid helemaal niet genoemd wordt in het nieuwe artikel 5.1b van de Vreemdelingenwet 2000 kan appellant zich niet aan het toezicht onttrekken omdat juist aan hem de toegang is geweigerd. Nergens zal hij langs de doorlaatposten kunnen gaan zonder geldig paspoort. Hij zal zelfstandig of als geweigerd vreemdeling met behulp van de Koninklijke Marechaussee het zogenaamde bureau Inadmissibles zijn vertrek kunnen regelen in de Internationale lounge en zich tot zijn vertrek daar kunnen ophouden. Aangezien die inmiddels volhangt met camera's is er in die zin geen onttrekkingsgevaar en dus risico op onderduiken. Bovendien kan ook met een vertrektermijn van vier weken dan wel een verkorte vertrektermijn het grensbewakingsbelang veilig gesteld worden. Zoals hierboven aangegeven kan appellant geen kant op nu hem de toegang is geweigerd en kan hij zelfstandig in de Internationale lounge zijn vertrek gaan regelen. Dat het grensbewakingsbelang volgens de Minister en de rechtbank zonder vertrektermijn van nul dagen niet veilig gesteld kan worden is dus onjuist. Mocht dit wel het geval zijn dan is er blijkbaar geen goede grensbewaking op de luchthaven Schiphol!

Bovendien heeft de rechtbank eveneens niet kunnen oordelen dat de Minister terecht heeft aangenomen dat er op grond van de overige feiten en omstandigheden genoemd in rechtsoverweging 2.19 sprake is van risico op onderduiken ingevolge artikel 5.1b van het Vreemdelingenbesluit 2000. Immers appellant werkte wel degelijk aan het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit nu hij kopieën heeft overgelegd van zijn Colombiaanse paspoort en rijbewijs en daarnaast druk doende is om via familie de originelen te laten versturen. Die zijn onderhand in Nederland aangekomen. Bezwaarlijk kan dan gesteld worden dat appellant niet dan wel niet voldoende meewerkt aan de vaststelling van zijn identiteit en nationaliteit. Bovendien blijkt op geen enkele wijze dat appellant hierdoor zich zal onttrekken aan het toezicht. De Minister heeft geen enkele concrete toelichting gegeven waarom dit zo zou zijn.

Voor wat betreft het feit dat appellant bij zijn asielaanvraag onjuiste dan wel tegenstrijdige verklaringen zou hebben verstrekt wat zou leiden tot een risico op onderduiken en dus onttrekkingsgevaar, wenst appellant het volgende op te merken. Dit blijkt geenszins uit het dossier noch de door de Minister ter zitting gegeven toelichting dan wel kan dit niet uit de aangevallen uitspraak afgeleid worden. De enige mogelijke tegenstrijdige verklaringen betreft het feit dat appellant afwijkende afgifte data heeft genoemd van zijn rijbewijs en paspoort van Colombia dan wat klaarblijkelijk stond aangegeven of de kopieën van deze documenten. Blijkbaar waren deze nu ook weer niet zo slecht. De andere mogelijke tegenstrijdige verklaring betreft het telefoontje dat is ontvangen van de groepering die zijn broer hebben doodgeschoten. Appellant zou eerst verklaard hebben dat zijn moeder dit telefoontje zou hebben verkregen en daarna verklaard hebben dat dit telefoontje naar zijn ooms en tantes zou zijn geweest. Er is wellicht sprake van een tegenstrijdige verklaring maar die is wel weer te verkla-

Blaauw
advocaten

INGEKOMEN	
9.1 JAN 2012	
ZAAKNR.	0
AAN:	
BEHANDELD: DD:	

ren gezien het feit dat appelland ook heeft aangegeven in de w&ar te zljn en veel aan zljn hoofd te hebben. Een tegenstrijdigheid in een verklaring is dan snel gemaakt. Bovendien is het niet dusdanig en staat het dossier niet bol van de tegenstrijdige verklaringen dat hierom alleen al het predicaat tegenstrijdige gegevens verstrekken moet worden gegeven. Ook hier blijkt geenszins dat de Minister concreet heeft aangegeven in een toelichting waarom door deze minimale tegenstrijdigheden in de verklaringen van appelland sprake is van risico op onderduiken in die zin dat appelland zich zal gaan onttrekken aan het toezicht.

Dat appelland zonder noodzaak zich zou hebben ontdaan van zljn reis- of identiteitsgegevens is onjuist nu hij het Guatamalteeske paspoort heeft overgelegd en nadien kopieën en later originelen heeft verstrekt van zljn eigen Colombiaanse paspoort en rijbewijs. Dat hij zljn boardingpass heeft verscheurd bij aankomst in Guatemala omdat hij een Guatamaltees paspoort wilde regelen maakt dit niet anders. Bovendien blijkt geenszins dat door het verscheuren van zljn boardingpass hij zich hiermee zou onttrekken aan het toezicht en er dus een risico op onderduiken aanwezig zou zljn. Hij heeft immers kopieën van zljn Colombiaanse paspoort en rijbewijs overlegd en nu de originelen. Ook hier heeft de Minister geen concrete toelichting gegeven waarom dit wel het geval zou zljn. Daar had de rechtbank geen genogen mee moeten nemen.

Dat appelland niet in het bezit zou zljn van voldoende middelen van bestaan is niet bevreemdend. Omdat hij zljn land ontvlucht is vanwege asielgerelateerde redenen betekent dit vaak ook dat deze mensen geen middelen van bestaan hebben althans onvoldoende. Ook hier blijkt geenszins dat de Minister concreet aangeeft waarom in deze zaak het niet hebben van voldoende middelen zou maken dat appelland zich zou onttrekken aan het toezicht en er dus reden zou zljn dat er risico op onderduiken aanwezig is bij appelland. Dit heeft de rechtbank miskend.

Gezien al het vorenstaande heeft de rechtbank miskend dat de Minister de vertrektermijn heeft mogen verkorten tot onmiddellijk vertrek omdat er risico op onderduiken aanwezig is bij appelland. Aan appelland had daarom een vertrektermijn van vier weken gegund moeten worden ingevolge artikel 62, eerste lid, Vw 2000.

Bovendien miskent de rechtbank in rechtsoverweging 2.25 dat de criteria op onderduiken zoals die nu zljn neergelegd in het nieuwe artikel 5.1b van het Vreemdelingenbesluit 2000 in strijd zljn met preambule 10 van de Terugkeerrichtlijn omdat bij deze criteria er dan bijna nooit een termijn zal worden gegeven voor vrijwillig vertrek aan asielzoekers. Dit omdat er al heel snel kan worden aangenomen dat er risico op onderduiken aanwezig zou kunnen. Dit is in strijd met het trapsgewijze systeem van de Terugkeerrichtlijn. Immers punt tien van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat: *"Zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, verdient vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en dient een termijn voor vrijwillige terugkeer te worden toegekend."*

Hierom kan geconcludeerd worden dat de Nederlandse implementatie van artikel 3 lid 7 van de Terugkeerrichtlijn, wat gaat over risico op onderduiken, in strijd is met het doel van de Richtlijn omdat veel te snel kan worden aangenomen dat er een risico op onderduiken aanwezig is met alle gevolgen van dien, namelijk het verkorten vertrektermijnen en daardoor inreisverbod en inbewaringstelling van de vreemdelingen. De Terugkeerrichtlijn staat nu juist voor dat eerste sprake is van een vrijwillige vertrektermijn, dan uitvoeren van het terugkeerbesluit en mogelijke vreemdelingenbewaring en inreisverbod.

In rechtsoverweging 2.26 oordeelt de rechtbank onterecht dat er geen motiveringsgebrek is ten aanzien van het verkorten van de vertrektermijn. Volgens de rechtbank heeft de Minister kunnen afzien van het verkorten van de vertrektermijn alleen al omdat er sprake is van risico op onderduiken. Maar ook indien er sprake is van risico op onderduiken kan er juist gebruik

gemaakt worden van het verkorten van de vertrektermijn! Zie artikel 62, tweede lid onder a, Vreemdelingenwet 2000. Dus ook bij risico op onderduiken kan de vertrektermijn verkort worden en moet niet standaard de vertrektermijn onthouden worden. Dat het grensbewakingsbelang dit zou vergen is ook onjuist zie hierboven. Immers de toegang geweigerde asielzoeker kan geen kant op in de Internationale lounge en kan daar binnen zijn vertrektermijn van vier weken of verkorte vertrektermijn zijn vertrek regelen. Ook is de terugkeerrichtlijn 2008/115 EG in zijn volle omvang van toepassing op asielgeweigerde vreemdelingen nu zij op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet 2000 de toegang zijn geweigerd. Door hen standaard een vertrektermijn te onthouden is dit in strijd met de Terugkeerrichtlijn zeker nu het grensbewakingsbelang kan worden veiliggesteld bij het gunnen van een vertrektermijn. Immers de toegang blijft geweigerd!

Er kleeft daarom wel degelijk een motiveringsgebrek aan het terugkeerbesluit omdat de Minister niet juist heeft aangegeven waarom hij niet had kunnen volstaan met het gunnen van een vertrektermijn nu het grensbewakingsbelang veilig gesteld kan worden. Door te bepalen dat geen vertrektermijn wordt gegeven zijn er voor appellant zeer verstrekkende gevolgen aanwezig namelijk het uitvaardigen van een inreisverbod en de mogelijkheid van vreemdelingenbewaring. Het onthouden van een vertrektermijn is daarmee eveneens disproportioneel geworden. De rechtbank heeft dit miskend en heeft daarom het beroep tegen het terugkeerbesluit niet ongegrond kunnen verklaren.

Grief II ten aanzien van het Inreisverbod rechtsoverweging 2.27 tot en met 2.34

De rechtbank heeft onterecht aangenomen dat er sprake is van risico op onderduiken ingevolge artikel 5.1b van het Vreemdelingenbesluit 2000, zie hierboven. Daarom kon de Minister geen toepassing geven aan artikel 66a, eerste lid aanhef en onder a Vw. Op deze grond had daarom geen inreisverbod opgelegd kunnen worden. Aan appellant had immers geen vertrektermijn onthouden kunnen worden ingevolge artikel 62, tweede lid Vw 2000 omdat zoals hiervoor uiteen is gezet, onder grief I, geen sprake is van risico op onderduiken. Al zou dit wel zo zijn dan heeft de Minister en daarmee de rechtbank miskend en niet afdoende onderbouwd dat zij ook op grond van artikel 62, tweede lid onder a van de Vw 2000 ten aanzien van appellant de vertrektermijn hebben kunnen verkorten. De enkele verwijzing naar het grensbewakingsbelang is niet juist, zie hierboven bij grief I. Ook bij het verkorten van de vertrektermijn is het grensbewakingsbelang veiliggesteld immers appellant blijft de toegang geweigerd. Gezien het vorenstaande is niet voldaan aan de voorwaarden neergelegd in artikel 66a, eerste lid, van de Vw 2000 en had de Minister niet op grond van dit artikel een inreisverbod mogen uitvaardigen.

De Minister had daarom alleen op grond van artikel 66a, tweede lid de mogelijkheid om aan appellant een inreisverbod op te leggen. Maar waarom zou er aan appellant, die asielzoeker is en een afwijzende asielbeschikking heeft gekregen een inreisverbod opgelegd moeten worden? Appellant heeft geen criminele antecedenten en er is geen gevaar voor de openbare orde danwel nationale veiligheid.

Ook al zou er een inreisverbod op grond van artikel 66a, eerste lid van de Vw 2000 kunnen worden opgelegd omdat risico op onderduiken zou vereisen dat er onmiddellijk vertrek dienende plaats te vinden in plaats van een verkorte vertrektermijn, dan had de Minister op grond van artikel 66a, achtste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 moeten afzien van het opleggen van een inreisverbod aan appellant. Dit nu hij zeer grote problemen heeft in Colombia en de vraag blijft waarom aan een ex asielzoeker die niet crimineel is een inreisverbod zal moeten worden opgelegd. Hij heeft in principe niets fout gedaan! Wat is de reden waarom aan appellant een inreisverbod van 2 jaar moet worden opgelegd? Het is disproportioneel en heeft

Blaauw
advocaten

INGEKOMEN
9.1 JAN 2012
ZAAKNR. 9
AAN: 1
BEHANDELD: DD: 9

zeer nadelige gevolgen voor appellant. Hij kan de komende twee jaar alle Schengenlanden niet meer in! Dit is inhumain en niet juist. Daarom had de Minister vanwege humanitaire redenen en andere redenen, disproportioneel en niet noodzakelijk, af moeten zien van het opleggen van een inreisverbod.

De rechtbank heeft dit miskend en zij had op deze gronden het beroep tegen het inreisverbod gegrond moeten verklaren en niet alleen vanwege strijd met artikel 3:46 Awb omdat de termijn van twee jaar niet gemotiveerd is door de Minister. Er had in het geheel geen inreisverbod opgelegd mogen worden.

Grief III ten aanzien van het beroep tegen de vrijheidsontneming maatregel rechtsoverweging 2.37 tot en met 2.44

Nu de Richtlijn 2008/115 EG na afwijzing van het asielverzoek weer van toepassing is geworden op appellant had aan hem niet op grond van artikel 6, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet 2000 zijn vrijheid ontnomen mogen worden. Immers op grond van artikel 59, zevende lid, van de Vw 2000 jo artikel 5.1 a van het Vreemdelingenbesluit 2000 is er geen sprake van risico op onderduiken zie hierboven en had aan appellant op grond van artikel 62, eerste lid een vertrektermijn gegund moeten worden dan wel indien wel sprake was van risico op onderduiken dan had de vertrektermijn verkort kunnen worden op grond van artikel 62, tweede lid onder a van de Vreemdelingen wet 2000. Ook kan bij het geven van een vertrektermijn dan wel een verkorte vertrektermijn het grensbewakingsbelang veilig gesteld worden, zie hierboven uiteen gezet onder grief I en II. Door enkel te verwijzen naar dit grensbewakingsbelang kan geen risico op onderduiken aangenomen worden alleen al omdat het niet genoemd staat in artikel 5.1b van het Vreemdelingenbesluit 2000 maar ook omdat appellant ook bij het gunnen van een vertrektermijn de toegang geweigerd blijft en hiermee het grensbewakingsbelang veilig gesteld is. Immers er is dan ook geen risico op onderduiken want client kan enkel verblijven in de internationale lounge op Schiphol. Bovendien is artikel 6 Vw 2000 een kan bepaling en is het opleggen van een vrijheidsbeperkende dan wel ontnemende maatregel niet verplicht en hieruit blijkt alleen al dat met de enkele toegangsweigering het grensbewakingsbelang is veilig gesteld! De rechtbank heeft daarom niet met de enkele verwijzing naar het grensbewakingsbelang kunnen oordelen dat de voortzetting van de vrijheidsontnemende maatregel ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid Vw 2000 rechtmatig is. Dat appellant onvoldoende middelen van bestaan heeft en niet beschikt over een vaste woon of verblijfplaats en niet traceerbaar is waardoor eveneens niet volstaan zou kunnen worden met het lichtere middel of wel de vrijheidsbeperkende maatregel ingevolge artikel 6, eerste lid Vw 2000, is onjuist. Immers ook bij oplegging van artikel 6, eerste lid Vw 2000, het lichtere middel namelijk vrijheidsbeperking, blijft het grensbewakingbelang veilig gesteld. Ook hier blijft de toegangsweigering ingevolge artikel 3 Vreemdelingenwet gewoon van kracht! Bovendien maakt de Minister zelf ook vaak gebruik van dit lichtere middel van artikel 6, eerste lid Vw 2000. Dit doet hij als geweigerde asielzoekers nog niet naar het Aanmeldcentrum Schiphol kunnen worden overgeplaatst in verband met het tijdstip van toegangsweigering dan wel plaatsgebrek op het aanmeldcentrum Schiphol. Waarom kan dan ineens wel het grensbewakingsbelang veilig gesteld worden met het lichtere middel van artikel 6, eerste lid Vw 2000? Ook in casu had derhalve het grensbewakingsbelang veilig gesteld kunnen worden met oplegging van artikel 6, eerste lid van de Vw 2000 aan appellant. De rechtbank heeft dit miskend.

Redenen waarom appellant uw afdeling verzoekt het hoger beroepschrift gegrond te verklaren althans de beroepen tegen het terugkeerbesluit, het inreisverbod en tegen de vrijheidsontnemende maatregel.

Hoogachtend,
M.H.K. van Middelkoop